

sententia, licet non sit necessarius, nec de facto de tur, est in possibilis. Quod licet admittamus, nihil obstat nostras demonstrationes, quia in hoc pro cessu supponitur superior cā, vel simpliciter non facta, vel facta non tali modo, neq; in tali sevis generationum contenta, ex qua facile est peruenire ad causam simpliciter non factam, eadem argumentandi forma, vt saepe dictum, & factum est.

XXXV. Ego vero (vt hoc obiter dicā) quod alibi tractā dum est latius existimo & hoc modo esse impossibile progredi in infinitum, etiā in causis per accidentes subordinatis, & ab aliis superiori manantibus. Quod ita bieuter declaro in specie humana & est eadem rō de reliquo: si species humana talis est vt non potuerit esse in terū natura, nisi recipiendo illud à superiori cā, v.g. Deo, ergo necessitate est vt in aliquo certo & determinato individuo illud receperit, quod individuum à sola illa causa superiori processerit, & non ab alio individuo illius speciei. Ratio prioris partis huius consequentis est, quia actiones sunt circa singulatim, & idēo non pot species fieri nisi in aliquo certo & determinato individuo: nā in dividuum vagum nō est perfecte singulare, sed aliqua ex parte est quidem mūne & confutum. Rō autē posterioris partis est, quia nā individuum procedit ab alio individuo eiusdem speciei, illa non est prima effectio talis speciei in terū natura, quia nā supponitur facta in alio individuo, à quo alterū procedit. Tergo ip ilia emanatione, in qua primo talis species fit in terū natura, necesse est vt illud individuum in quo fit, non procedat ab alio individuo eiusdem speciei, sed à sola illa superiori causa, à qua speciei pēdet. Ruris, ut datur talis processus in infinitum, necessari est illa species producātur esse ab eterno, scilicet illo in individuo, quod proximē & immediate manat à solo Deo, vel cā illa superiori, quia successio generationum non potest esse infinita a parteante nisi sit ab eterno, vt p se nouī.

Ex his autem principiis aperte conciditur nō posse in infinitum procedi in his causis per accidentes subordinatis. Primo quidem, quia, quando hoc modo proceditur in infinitum, nunquam potest assignari prima causa in illo ordine, à qua reliquias dimanauerit, ad vero in hac serie cauſarum per accidentes subordinatum necessariō peruenientur ad primum hominem v. g. à quo generatio hominum incepit, ad illum scilicet, qui non ab homine, sed à superiori causa procreatus est.

XXXVI. Secundū, quia ab illo hoīe, quem finimus ab eterno à Deo productū, nō potuit aliis hō ab eterno generari: debuit ergo necessariō generari in tpe, & consequenter succellio hominū nō potest esse infinita: cum in tpe cooperant multiplicari. Consequētia per se nota est, & antecedēs probatur, quia nō potuit hō productus ab eterno, simili ac creatus est, generate alium, nā generatio humana successionem requirit, ipse aut simili & sine successione procreatus est, nec potuerit aliter ex eternitate producere necesse est vt hō genitus ab alio hoīe, ex eternitate existente, sit duratio posterior illo. Vel ergo est posterior duratione finita, vel infinita. Primum dicū non pot; alia scilicet neuter est ab eterno, quod est contra hypotesim, vel inter eternitatē & tempus effet in finita distantia, vel tuncque effet eternus, & nihilominus vñus anterior alio duratione finita, que om-

A nā inveniunt claram & apertam repugnatiā: nam si duratio vñis hominū tantum finitē supraduratio alterius, & illa quā est minor, est finita, etiam alera quā excedit, est necessario finita, & consequenter nō eterna, quia si finito ad datur finitum, non sit infinitum, sed finitum manet, & terminus clausum: si vero vtrāq; est infinita, impossibile est, q; vna excedat alteram ex ea parte quā infinita est, quia si vtrāq; est infinita, vtrāq; est eterna, vtrāq; sine initio, quō ergo vna est anterior altera, & excessu finito? Est igitur in oīb. his manifesta repugnatiā, & idēo impossibile est vt homo creatus ab eterno, non antecedat hoīem à se genitū per infinitam duracionem, & idēo sēries generatiōrum ab illo procedentia, inquam esse potest infinita, & ē contrario, ascē dēdō à qualibet homine in tpe genito per omnes pro genitores suos, qui sunt causa per accidentes subordinatae, non potest progredi in infinitum.

Omitto tōnē aliam supratactam, q; res sic **XXXVII.** cessiva non pot est eterna: omitti ēt alias, quae fieri solent in materia de eternitate mīdi, q; sunt probabiles, nō in tē quā demōstrant. Omitti deniq; respōsitione aliquorū, qui putat enterere discutere suū factū, negando in eo calu in quo generationes hoīorum efficiēt eterna, fore necessarium aliquē de terminatiū hō ēste creātū à Deo ab eterno, vel certe aliquos (qd perinde est) à quo, vel à quib; ex terū ducant originē, qui per humanam generationē procreati sunt: hāc nō responsio, & mēte cōcipi non pot, & ex superiorib; latu refutata est. Vn de intelligi non pot infinitus progressus in humanis generationibus, nūq; deueniēdō ad aliquem hoīem qui sit veluti primus patens ceterorū, nisi ponendo speciē humana nō producēt à superiori principio, quia si producēta est, reuera ī aliquo de terminatio ī dividuo necessario produci debuit: il lūdūt consequētia non solū est fide erronea, sed ēt cūdenter falsū, vt probatum est. Sic igitur probatū relinquitur (quocunq; mō ab effectibus ad cās, & à causis p̄ximis ad remotas, per se vel p accidentes subordinatas progrediamur) necessario fistendum ēste in aliqua causa non facta vel tali modo, si tantum in determinato ordine fiat progressio, vel simpliciter improducēta, & quā abſolutē sit ens increatum, si accipitū fiat simpliciter in toto ordine cauſarum, vel in toto vniuerso.

C Vlterius vero colligo ex demōstracione facta, huiusmodi ens increatum necessario ēste debere substantiā aliquānā substantiā ex se est prior accidentē: emperq; accidentis in substantia fundatur, vnde fieri non pot vt accidentis sit primū ens increātū seu nō factū, quia quodcūq; tale ēste singula, necessario ēste debet in aliqua substantiā: ergo multo magis ipa substantiā ex increāta, & nō facta. Itaq; manifeste probatur discursu factō, illud ens quod ex se hē ēste sine effectione aut depen dē, ab alio, debere ēste substantiā; an vero in tā ſubstantia potest intelligi aliquod accidentē, quod consequenter etiam increātum sit, vt pote existens in substantiā increāta, dicimus potest, inquirendo diuina attributa, & similiter potest videbitur, quō demonstrati potest hāc substantiā increātam ēste immaterialē ex solo discursu haec tenus factō, sumptu ex cōnexione & subordinatione causarū, nō vñ potest immediatē colsigi illā substantiā increātā, cīte omnino immaterialē & incorporeā.